

**CHEMAREA PENTRU A SLUJI
LUI HRISTOS**

Clément LE COSSEC

**"SLUJITI
DOMNULUI
HRISTOS"**

Coloseni 3:24

**A SLUJI PE HRISTOS
ESTE O CINSTE**

Într-o vineri seara, la biserica evanghelică din Le Havre, strada Franklin, avea loc o adunare de studiu biblic. Pastorul Ove Falg, de origine daneză, pregătea soba cu carbuni. Era iarnă și era frig. Ca să facă focul, el avea carbuni, lemne și hârtie, dar nu avea chibrite. M-am oferit imediat să dau o fugă ca să cumpăr o cutie la magazinul cel mai apropiat.

În seara aceea, faptul ca am adus pastorului chibritele, ca l-am servit, era în credința mea naivă și curată de adolescent ca L-am SLUJIT PE ISUS HRISTOS. Inima mea a fost umplută de bucurie.

Da, tot ceea ce facem pentru a participa la lucrarea lui Dumnezeu și de a ajuta pe aproapele nostru, în realitate este a-L sluji pe Hristos. Apostolul Pavel o confirmă prin acest îndemn, care ar trebui să fie firul conducător al vieții noastre creștine:

«Orice faceți să faceți DIN TOATA INIMA, CA PENTRU DOMNUL, nu ca pentru oameni». (Coloseni 3:23)

Nu a spus, oare, Hristos, în legătură cu ajutorul dat celor flamânzi și înțemniți ? :
«Ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați, frați ai Mei, MIE mi le-ați făcut». (Matei 25:40)

Modalitățile și ocaziile de a-L sluji pe Hristos sunt numeroase. Atâtea lucruri sunt de făcut, atâtea servicii de adus, atâtea cuvinte de încurajare de spus, atâtea ocazii de a mărturisi pe Hristos, ca efectiv, fiecare poate să slujească pe Isus Hristos.

Ucenicii lui Isus sunt, totuși, chemați să fie actori, adică «slujitori» și «slujitoare». În Biserica lui Isus Hristos nu există figuranți.

Totți creștinii au chemarea de a sluji pe Isus Hristos. Sunt unii, care primesc o chemare particulară, pentru o lucrare numită «slujbă» în Biserica lui Hristos.

Isus spune tuturor :

«Dacă ÎMI SLUJESTE cineva să Ma urmeze». (Ioan 12:26)

A SLUJI și A URMA pe Hristos sunt două acțiuni inseparabile. Aceasta implică o disponibilitate permanentă. Nu trebuie neapărat să-I auzim glasul, pentru a-L servi. Cuvântul lui Dumnezeu ne îndeamnă să «ÎL SLUJIM»; aceasta este chemarea noastră a tuturor :

«SLUJITI DOMNULUI»

(Romani 12:11)

«SLUJITI DOMNULUI HRISTOS»

(Coloseni 3:24)

Această poruncă «SLUJITI !» nu trebuie interpretată ca o datorie dificilă. Din contra, a sluji pe Hristos este un har.

A fi în slujba ÎMPARATULUI ÎMPARATILOR, DOMNUL DOMNILOR, MÂNTUITORUL NOSTRU, STĂPÂNUL UNIVERSULUI, ce mare cinste !

ÎNVATATORUL

Când apostolii se adresau lui Isus, Îl numeau de fiecare data «ÎNVATATOR».

Într-o zi, doi frati, Iacov si Ioan, au venit la Isus si I-au zis :

«ÎNVATATORULE, am vrea sa ne faci ce-ti vom cere.» (Marcu 10:35)

Ei doreau sa aiba cinstea sa fie asezati unul la dreapta si altul la stânga lui Isus atunci când va fi îmbracat în slava. Cererea lor, i-a facut pe ceilalti apostoli sa se mânie. Isus le-a dat atunci această îndemn :

«Oricare va vrea sa fie mai mare între voi, sa fie slujitorul vostru». (Marcu 10:43)

Apoi, El s-a dat exemplu, spunând :

«Fiul omului n-a venit sa I se slujeasca, ci El sa slujeasca si sa-Si dea viata rascumparare pentru multi !» (Marcu 10:45)

Cu toate ca Isus era ÎNVATATOR, El a slujit oamenilor, dându-Si viata pentru a-i salva, a-i elibera de sub puterea pacatului si de condamnare.

El a luat «un chip de ROB». (Filipeni 2:7; Isaia 53:12)

Isus nu poate fi comparat cu stapânii din lumea aceasta, tirani si dominatori.

Isus este «BLÂND si SMERIT CU INIMA» (Matei 11:29), cu toata imensa Lui marime si a puterii Sale infinite.

Într-unul din discursurile Sale, înaintea poporului evreu, apostolul Petru L-a prezentat pe Învatator ca fiind ROBUL LUI DUMNEZEU :

«Dumnezeul lui Avraam, Isac si Iacov, Dumnezeul parintilor nostri, a proslavit pe ROBUL SĂU ISUS, pe care voi L-ati dat în mâinile lui Pilat ...» (Fapte 3:13)

Pe când se rugau împreuna, dupa ce au fost persecutati, apostolii s-au adresat lui Dumnezeu astfel :

«Împotriva ROBULUI TĂU CEL SFÂNT, ISUS ... s-au însotit Irod si Pilat din Pont ...» (Fapte 4:27)

Cum sa nu fim recunoscatori si sa nu slujim cu bucurie acestui Învatator si Domn, care s-a facut mai prejos pentru a ne salva din starea noastra de condamnati, platind cu viata Sa rascumpararea sufletelor noastre.

Cu multi ani înainte, un negustor naviga pe Marea Mediterana la bordul unui vas turc. Aceasta s-a întâmplat în perioada sclaviei. El a facut cunostinta cu un sclav care apartinea capitanului acestui vas. Acest om l-a interesat si s-a hotarât sa-l rascumpere.

A oferit stapânului o anumita suma, care a fost acceptata. Sclavul care credea ca va schimba munca de sclav cu o alta, a avut un acces de violenta; dar noul stapân, care era negustorul s-a uitat la el cu bunatate si i-a spus :

«Prietenul meu, esti liber, poti sa mergi unde voiesti. Esti liber!»

Saracul om, surprins s-a calmat imediat. El s-a aruncat plângând la picioarele eliberatorului său, spunând :

«Mi-ati câstigat inima, sunt al dumneavoastra pentru totdeauna.»

La fel ca acest rob rascumparat, si noi am spus lui Isus Hristos, Salvatorul nostru :

«Doamne, îti dau inima mea.» Noi ne-am lipit de Domnul. (1Corinteni 6:17)

Ne-am pus voluntar în slujba Lui. De aceea Cuvântul lui Dumnezeu spune :

«Voi nu sunteți ai vostri caci ATI FOST CUMPARATI CU UN PRET.

Proslaviti, dar pe Dumnezeu în trupul si în duhul vostru, CARE SUNT ALE LUI DUMNEZEU.» (1Corinteni 6:19-20)

Pentru a-L sluji mai bine, trebuie sa-L iubim si «noi Îl iubim pentru ca El ne-a iubit întâi.» (1Ioan 4:19)

Doctorul Moffat, celebru misionar, povesteste cum într-o zi, pe când a ajuns într-un sat de necredinciosi, el si tovarasii lui de calatorie erau obositi, flamânzi si însetati. Ei au cerut apa, dar li s-a refuzat. Au vrut sa cumpere lapte, dar nu au vrut sa le vânda. Au trebuit sa se resemneze si sa se culce fara sa manânce si fara sa-si poata astâmpara setea. Când s-a facut noapte, o femeie a venit la ei cu un brat de lemne pe cap si un vas cu lapte în mâna. A lasat lemnele si laptele si a disparut. Putin mai târziu a revenit cu niste carne de oaie si o sticla cu apa. Fara sa spuna niciun cuvânt, femeia a aprins focul si a pregatit carnea. Întrebata de misionarul Moffat, ea a marturisit ca cu multi ani înainte a auzit un pastor care a anuntat Evanghelia si si-a deschis inima lui Hristos.

- «Îl iubesc, spuse ea, pe Cel caruia îi slujiti si vreau sa-I arat dragostea mea, facându-va bine.»

- «Dar cum, a fost ea întrebata, ati putut sa va pastrati neclintita credinta în Isus singura în aceasta tara cufundata în întuneric ?»

Ea a scos din buzunar un Nou Testament uzat si a raspuns :

- «Iata, sursa din care ma hranesc, iata uleiul care face sa arda lampa mea.»

Isus Hristos nu-si trateaza ucenicii ca «robi», care asculta de frica. Cu toate ca El este Domn si Stapân absolut, Isus stabileste, între El si slujitorii Săi, o relatie amicala, cu conditia ca slujitorii sa puna în practica ceea ce El le porunceste.

El a exprimat dimensiunea dragostei Sale, prin aceste cuvinte :

«**Voi sunteți PRIETENII MEI**, daca faceti ce va poruncesc Eu. Nu va mai numesc robi, pentru ca robul nu stie ce face stapânul său ; ci **v-am numit PRIETENI** pentru ca v-am facut cunoscut tot ce am auzit de la Tatal Meu.» (Ioan 15:14-15)

Isus a amintit ucenicilor Săi ca angajamentul în a-L servi trebuie sa fie total.

«UNUL SINGUR ESTE ÎNVATATORUL VOSTRU : HRISTOS, si voi toti sunteti frati.» (Matei 23:8)

«NIMENI NU POATE SLUJI LA DOI STAPÂNI. Caci sau va urî pe unul si va iubi pe celalalt ; sau va ține la unul si va nesocoti pe celalalt.» (Matei 6:24)

În slujirea lui Isus, nu este posibil niciun compromis. Isus spune :

«Voi ma numiti "ÎNVATATORUL si DOMNUL" si bine ziceti, caci SUNT.» (Ioan 13:13)

A FI SLUJITORUL LUI ISUS HRISTOS :

O SLUJBA NOBILA

Notiunea de slujitor este una dintre denumirile cele mai importante ale Bibliei. Cuvântul «slujitor» era altadata sinonim de sclav, pe timpul sclaviei.

De fiecare data când apostolul Pavel se denumea «rob» al lui Dumnezeu sau al lui Isus Hristos, el folosea cuvântul grec «doulos» care înseamna sclav : Romani 1:1
«Pavel, rob (doulos) al lui Isus Hristos.»

Robul lui Isus Hristos nu se compara cu un servitor domestic. A sluji pe Hristos nu este o corvoada.

Este adevarat ca tot asa ca si robul, crestinul este «proprietatea» Stapânului Isus Hristos, care a platit pretul de rascumparare. Totodata, între rob si Hristos, Stapânul său, este o relatie spirituala si intima în care cuvântul «a sluji» are un sens nobil. Este totodata o umilinta si un semn de marire. Pentru aceasta robul este mândru si fericit de a fi «lucrator cu Dumnezeu». (1Corinteni 3:9)

Cu toate ca cuvântul «rob» este folosit pentru a spune ca noi eram «robi ai pacatului» si ca acum am devenit «robi ai lui Dumnezeu», între cele doua forme de robie este o mare prapastie.

Apostolul Pavel accentueaza clar în scrisoarea pe care o adreseaza crestinilor din Roma:

- «Multumiri fie aduse lui Dumnezeu, pentru ca dupa ce ati fost **robi ai pacatului**, ATI ASCULTAT ACUM DIN INIMA de dreptarul învataturii pe care ati

primit-o.» (Romani 6:17)

- «Acum, odata ce ati fost izbaviti de pacat si v-ati facut **robi ai lui Dumnezeu**, aveti ca rod sfintirea, iar ca sfârșit viata vesnica.» (Romani 6:22)

Pe de o parte sclavia, necuratia, întunericul, de cealalta parte izbavirea, libertatea copiilor lui Dumnezeu, neprihanirea, lumina.

Ce bucurie de a apartine lui Hristos si de a-L sluji!

Este scris:

«Voi n-ati primit **un duh de robie**, ca sa mai aveti frica; ci ati primit **un duh de înfiere**, care ne face sa strigam: «Ava, adica Tată!» (Romani 8:15)

Apostolul Pavel spune în 1Corinteni 4:1:

«Iata cum trebuie sa fim priviti noi, ca niste **SERVITORI AI LUI HRISTOS**.»
El foloseste cuvântul grec «uperetas» care înseamna «un om al unui echipaj sub ordinul (comanda) unui sef, sau a oricarui om sub comanda altuia».

Astfel servitorul este totodata marinar sub ordinul capitanului si ucenic în serviciul lui Hristos.

CHEMAREA APOSTOLILOR

La vârsta de 30 de ani, Isus a parasit Nazaretul si s-a stabilit în apropierea lacului Galileea, în orasul Capernaum din care astazi nu au mai ramas decât niste ruine. Aici avea El casa, cartierul său general, de unde pleca în misiune în satele si orasele din împrejurime.

«Isus S-a întors în Capernaum. S-a auzit ca este în casa si s-au adunat îndata asa de multi, ca nu putea sa-i mai încapa locul dinaintea usii.» (Marcu 2:1 si 1:33)

Pe când trecea Isus pe lângă Marea Galileii a vazut niste pescari. Unii aruncau mrejele în mare, altii le reparau în barca lor. El i-a chemat pe fiecare dintre ei, spunându-le:

«**VENITI DUPA MINE SI VA VOI FACE PESCARI DE OAMENI**.» (Marcu 1:16-20)

Acesti pescari se numeau: Simon (Petru), Andrei, Iacov, Ioan. Fara nici o ezitare, ei au lasat totul, familia, lucru si au urmat pe Isus pentru a-I sluji.

Acestor patru ucenici li s-au mai adaugat si altii, printre care Levi (Matei) vamesul, care s-a ridicat imediat, parasindu-si lucru când L-a auzit pe Isus spunându-i

«VINO DUPA MINE!» (Marcu 2:14)

El a chemat pe acesti tineri ca sa-L însoteasca pe drumurile din Israel, pentru a merge din oras în oras si din sat în sat, pentru a anunta Vestea Buna a Împaratiei lui Dumnezeu.

Apoi, într-o zi, Isus s-a urcat pe un deal, deasupra lacului Galileea împreuna cu toti ucenicii care au dorit sa-L urmeze. A rânduit dintre ei doisprezece «ca sa-i aiba cu Sine si sa-i trimita sa propovaduiasca.» (Marcu 3:13-15)

Acesti doisprezece ucenici, numiti apostoli, au avut cea mai buna pregatire posibila! Ce minunata scoala biblica era ascultarea învataturilor celui mai excellent dintre profesori! Apostolii erau în permanenta cu Isus si adesea Îl chemau de-o parte pentru a-i lamuri. (Matei 13:10, 36; 20:17) El le explica mai pe înteles sensul cuvintelor Sale pe care le spunea în pilde, promitându-le ca Duhul Sfânt îi va învăta toate lucrurile si le va aduce aminte de tot ce le-a spus El. (Ioan 14:26)

A fi în permanenta cu Învatatorul (Domnul), aceasta este pozitia normala si binecuvântata a tuturor celor ce slujesc pe Hristos care ne-a facut aceasta promisiune:

«Eu sunt cu voi ÎN TOATE ZILELE» (Matei 28:20)

Isus «i-a trimis sa propovaduiasca Împaratia lui Dumnezeu si sa tamaduiasca pe cei bolnavi.» (Luca 9:2; Matei 10:7-8)

Ascultând de Învatatorul lor «ei au plecat si au mers din sat în sat, propovaduind Evanghelia si savârsind pretutindenii tamaduiri.» (Luca 9:6)

Fiind slujitori ai lui Hristos, apostolii nu erau doar păstori. Ei au fost disponibili pentru a duce la îndeplinire toate sarcinile necesare pentru a-L ajuta pe Isus:

- Ei au vâslit pentru a trece dincolo de lac pe Isus (Marcu 6:48 si Luca 8:22)
- Ei I-au pus la dispozitie o corabioara (Marcu 3:9)
- S-au ocupat cu cumparaturile (Ioan 4:8)
- Au fost însărcinati de Isus sa caute odaia pentru pregatirea Pastelui,
- Au pregatit masa pentru Paste (Marcu 14:12-15)
- I-au adus un magarus lui Isus cu care sa intre în Ierusalim (Luca 19:30)
- Au împartit pâinile si pestii la multimea asezata în cete de câte 50 si o suta, apoi au adunat firimiturile. (Matei 15:29-38; Marcu 6:40)
- Administrau banii si purtau de grija saracilor. (Ioan 12:5)

În timp ce Isus propovaduia si învăta noroadele, apostolii aveau alte sarcini materiale.

Dar, mai târziu, dupa înaltarea Domnului si pogorârea Duhului Sfânt în ziua Cincizecimii, numarul ucenicilor crescând foarte repede cu miile, apostolii nu au mai

putut sa faca fața sarcinilor ce le aveau. Au trebuit sa faca o alegere:

«Au adunat multimea ucenicilor si au zis: „Nu este potrivit pentru noi sa lasam Cuvântul lui Dumnezeu ca sa slujim la mese. De aceea, fratilor, alegeti dintre voi sapte barbati, vorbiti de bine, plini de Duhul Sfânt si înțelepciune, pe care îi vom pune la slujba aceasta. Iar noi vom starui necurmat în rugaciune si în propovaduirea Cuvântului.”» (Fapte 6:2-4)

Apostolii au fost obligati sa încredinteze anumite sarcini sociale altor ucenici, ei urmând sa se ocupe cu «propovaduirea Evangheliei la orice faptura», misiune pe care le-a dat-o Hristos. (Marcu 16:15)

Înca de la înfiintarea Bisericii, a fost necesara o minima organizare si de împartire a sarcinilor.

Este foarte interesant de notat în textul original grec, folosirea cuvântului «diacona» care era întrebuintat totodata pentru activitatile materiale (servirea la mese), cât si pentru activitatile spirituale (slujba de propovaduire). Cuvintele «a sluji» si «slujba» sunt cuvinte identice în textul original.

Într-adevar, cei care servesc la mese cât si cei care propovaduiesc Cuvântul, nu sunt ei oare în slujba aceluiasi Stapân ?

Din cuvântul «diaconos» vine cuvântul «diacon» care înseamna «servitor (rob)», sau «servitoare (roaba)» în slujba cuiva.

**Ceea ce conteaza nu este sarcina în sine, ci privilegiul de a avea
CHEMAREA PENTRU A SLUJI LUI HRISTOS.**

PREOTIA

Adresându-se crestinilor împrastiati în regiunea unei tari numita astazi Turcia (1Petru 1:1), apostolul Petru a scris:

«Ca niste pietre vii, sunteti ziditi ca sa fiti o casa duhovniceasca, O PREOTIE SFÂNTA ...»

«Voi însa sunteti o semintie aleasa, O PREOTIE ÎMPARATEASCA, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu Si L-a câstigat ca sa fie al Lui, ca sa vestiti puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunata.»(1Petru 2:5-9)

Ce înseamna cuvântul PREOTIE?

El vine din cuvântul latin care se refera la demnitatea si atributiile slujbei cultelor.

Cuvântul grec original al Noului Testament tradus prin preotie este «hierateuma». Cuvântul «preot» vine din greul «hiereux», ceea ce înseamna «cel ce se ocupa cu lucrurile sfinte, care conduce un cult».

Astazi, acest cuvânt nu mai are acelasi sens ca pe timpuri. Deci este necesar de a reveni înapoi pentru a înțelege mai bine aceasta functie.

La origine, «preotii» erau membrii al vechiului trib al lui Iuda, însărcinati cu slujbe religioase descrise în primele carti ale Bibliei, si anume în Leviticul. În cartea Deuteronomul este scris:

«Ei învăta pe Iacov poruncile Tale ... si (pun) ardere de tot pe altarul Tau.» (Deuteronomul 33:10)

Ei aveau ca activitate principala învățarea poporului despre legile si poruncile lui Dumnezeu. Cei care erau însărcinati sa ofere sacrificii si ardere de tot pe altar se numeau «sacrificatori».

În acel moment,ei formau o casta preteasca separata de popor.

Venirea lui Isus a bulversat aceste institutii. Isus a avut de altfel de suferit din partea acestor preoti evrei care I s-au opus:

«Preotii cei mai de seama, carturarii si batrânii norodului cautau sa-L omoare.» (Luca 19:47; Matei 12:14)

În anumite versiuni ale Bibliei, cuvântul sacrificator este pus în locul cuvântului preot.

Isus nu a instituit o noua preotie, separata de popor, ci preotia noului legământ este CHEMAREA ÎNTREGULUI POPOR.

Isus Hristos «A FACUT DIN NOI O ÎMPARATIE SI «PREOTI» PENTRU DUMNEZEU TATAL SAU.» (Apoc. 1:6; 5:10; 20:6)

Toti creștinii sunt deci preoti, adica chemati pentru a-L sluji pe Isus Hristos, toti uniti pentru salvarea umanitatii pentru care Hristos Si-a dat viata.

Isus a venit ca MARE PREOT (în grec. Archiereus: «arch» = mare; «hiereus» = preot) al bunurilor viitoare. Primul element al cuvântului «arch» înseamna exact «care este capul, cel ce comanda».

Isus a intrat o data pentru totdeauna în locul Preasfânt cu Însusi sângele Său, dupa ce a capatat o rascumparare vesnica. (Evrei 9:11-12)

«Cum zice iarasi într-alt loc: TU ESTI PREOT (hiereus) ÎN VEAC.» (Evrei 5:6)

În plus, ca «Preot», «EL MIJLOCESTE PENTRU NOI». (Romani 8:34)

De asemenea, Isus a facut din noi mijlocitori si astfel noi formam o preotie universala.

Paginile Noului Testament mentioneaza adeseori îndemnuri la rugaciune si la mijlocire:

«Rugati, dar, pe Domnul secerisului.» (Matei 9:38)

«Rugati-va unii pentru altii.» (Iacov 5:16)

«Rugati-va neîncetat.» (1Tesal. 5:17)

«Sa se roage necurmat.» (Luca 18:1)

etc. ...

Apostolul Pavel spune crestinilor din Tesalonic:

«De la idoli v-ati întors la Dumnezeu CA SA SLUJITI DUMNEZEULUI CEL VIU SI ADEVARAT.» (1Tesal. 1:9)

ÎNTORSI LA DUMNEZEU PENTRU A-I SLUJI, acesta este scopul vietii crestine!

Noi formam «O PREOTIE ÎMPARATEASCA, ... ca sa vestim puterile minunate ale Celui ce ne-a chemat din întuneric la lumina Sa minunata.» (1Petru 2:9)

Daca noi toti suntem chemati la mijlocire si marturie, este evident ca în cadrul preotiei anumite functii specifice sa fie atribuite unor anumite persoane.

Din numarul acestor functii fac parte slujbele.

SLUJITORII LUI ISUS HRISTOS

Apostolul Pavel, vorbind despre apostolatul său, a scris crestinilor din Roma:

«Puterea harului pe care mi l-a dat Dumnezeu ca sa fiu SLUJITORUL LUI ISUS HRISTOS între Neamuri. Eu îmi împlinesc cu scumpatate SLUJBA Evangheliei lui Dumnezeu.» (Romani 15:15-16)

În legatura cu Timotei, tovarasul său de lucru, el spune:

«V-am trimis pe Timotei, fratele vostru si SLUJITORUL LUI DUMNEZEU în Evanghelia lui Hristos.» (1Tesaloniceni 3:2)

În aceste texte cuvântul «SLUJITOR» este traducerea cuvântului grec «leitourgos», ceea ce înseamnă a împlini o funcție publică, a face serviciul la cult.

În Biblie, SLUJITOR este folosit adeseori prin cuvântul «diaconos», al cărui sens literal este «cel ce fuge prin praf» (dia = cel ce fuge; konia = praf). Această expresie face aluzie la cei ce alergau pe drumuri prafuite pentru a aduce vești.

Regăsim acest cuvânt «diaconos» în următoarele texte:

« ... SLUJITOR (diaconos) am fost făcut eu după darul harului lui Dumnezeu ... să vestesc Neamurilor bogățiile nepatrunse ale lui Hristos.» (Efeseni 3:7-8)

Dumnezeu «ne-a și făcut în stare să fim SLUJITORI (diaconos) ai unui legământ nou.» (2Corinteni 3:5-6)

«Vei fi un bun SLUJITOR (diaconos) al lui Isus Hristos, fiindcă te hrănești cu cuvintele credinței și ale bune învățături.» (1Timotei 4:6)

Acest cuvânt «SLUJITOR» este uneori înlocuit cu cel de «ROB», dar care are același înțeles:

«Pavel, ROB al lui Isus Hristos, chemat să fie apostol.» (Romani 1:1)

SLUJITORII LUI ISUS HRISTOS (Romani 15:16; Coloseni 1:7; 1Timotei 4:6) împlinesc o LUCRARE (SLUJBA).

«Duhul Sfânt a zis: „Puneți-Mi deoparte pe Barnaba și pe Saul pentru LUCRAREA la care i-am chemat.” » (Fapte 13:2)

Slujbele au denumiri corespunzătoare unor funcții specifice. În epistola către Efeseni 4:11, găsim o listă de cinci slujbe (lucrări) diferite:

«El (Isus) a dat
pe unii, APOSTOLI;
pe alții, PROROCI;
pe alții, EVANGHELISTI;
pe alții, PASTORI și
ÎNVĂȚĂTORI.»

În Cuvântul lui Dumnezeu, nu se vorbește despre apostoli, urmași ai lui Petru, ci apostoli CA SI Petru sau CU Petru.

Pavel și Barnaba nu faceau parte dintre cei DOISPREZECE care erau ÎMPREUNA cu Isus în timpul misiunii Sale. Și totuși ei deasemenea sunt numiți apostoli:

«Apostolii Barnaba și Pavel ...» (Fapte 14:14)

Funcția are importanța sa. Cuvântul apostol înseamnă «trimis». Acești «trimisi» și-au împlinit misiunea lor de pionieri: au anunțat Vestea cea Bună, au înființat biserici, au învățat pe popor, au rânduit batrâni în aceste biserici. Noul Testament menționează ceea ce au făcut ei.

Credința noastră se bazează pe învățătura apostolilor:

«Asadar, voi fiind „zidiți pe temelie apostolilor și prorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos.”» (Efeseni 2:20)

Ei ne-au învățat ceea ce au primit de la Domnul:

«Căci am primit de la Domnul ce v-am învățat.» (1Corinteni 11:23)

Această temelie, această învățătura de bază este cuprinsă în Biblie, după cum este scris:

«Credința care a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna.» (Iuda 3)

Începând cu primul secol, au fost mulți oameni care au împlinit funcția de apostol. În anumite țări îndepărtate, în mijlocul popoarelor, au fost trimisi oameni pentru a evangheliza, ca să înființeze biserici, să numească batrâni: apostolatul lor era însoțit de demonstrații de putere cum a fost apostolatul apostolului Pavel.

Și în zilele noastre pot să aibă loc încă astfel de lucrări. Totodată, învățătura nu poate să fie diferită de cea a primilor apostoli.

Înainte, pe timpuri, în Biserica din Antiohia existau proroci. (Fapte 13:1)
Pe când slujeau ei Domnului, Duhul Sfânt le-a spus:
«Puneti-Mi deoparte pe Barnaba si Saul pentru lucrarea la care i-am chemat.»

Prorocii mentionati în Noul Testament erau slujitori ai lui Dumnezeu dotati cu o capacitate de revelatie. Unul dintre ei, numit Agab s-a sculat si a vestit PRIN DUHUL ca va fi o mare foamete în toata lumea. Si a si fost, în zilele împaratului Claudiu (împarat roman). (Fapte 11:27-28)

Alti doi proroci se numeau Iuda si Sila. Slujba lor consista în a îmbarbata si a îndemna pe fratii lor:

«Iuda si Sila, care si ei erau proroci, au îndemnat pe frati si i-au întarit cu multe cuvinte.» (Fapte 15:32)

Aceasta slujba de profet nu trebuie confundata cu darul prorociei exersat în Biserica. (1Corinteni 14)

Prorocul are si astazi misiunea de a zidi sufleteste Biserica prin mesaje inspirate, pline de viata si duh, dar nu îi este permis sa adauge nimic la revelatia Bibliei.

EVANGHELISTII

Unul dintre ei numit Filip a avut în mijlocul samaritenilor o activitate marcanta si binecuvântata.

El a parasit Ierusalimul unde avea functia de diacon, ajutând la distribuirea hranei pentru saracii si pentru vaduvele din Biserica. El a ajuns într-un oras din Samaria.

Aici, activitatea lui s-a bazat pe trei actiuni precise:

1. El a propovaduit pe Hristos (Fapte 8:5)
2. A facut semne si minuni (Fapte 8:6)

3. A botezat barbati si femei care au crezut în Numele lui Isus Hristos. (Fapte 8:12)

În cursul acestei campanii de evanghelizare, multa lume se aduna în jurul lui: «Noroadele luau aminte cu un gând la cele spuse de Filip.» (Fapte 8:6)

Filip cunostea valoarea unui suflet. Lucrarea sa nu se limita doar la propovaduirea Evangheliei în mijlocul unei multimi, ci el era supus Cuvântului lui Dumnezeu si era sensibil directiei data de Duhul Sfânt. El s-a lasat condus spre un singur suflet: un etiopian ! Filip i-a explicat Scriptura propovaduind pe Isus. (Fapte 8:35) El i-a vorbit etiopianului despre botez si l-a botezat în apa, dupa ce acesta si-a marturisit credinta în Isus Fiul lui Dumnezeu. (Fapte 8:37-38)

Filip propovaduia Evanghelia peste tot.

«Propovaduia Evanghelia în TOATE CETATILE prin care trecea.» (Fapte 8:40)

El este modelul prin excelenta al evanghelistului. El cheamă si spune:

«VENITI, INTRATI, totul este pregatit, credeti în Isus!» Mesajul său este centrat pe Mântuirea în Isus Hristos si se sprijina pe Sfânta Scriptura.

PĂSTORII

În anul 1948, doctorul Donald GEE, binecunoscut pentru excelenta sa învatatura biblica, mi-a trimis un articol pentru revista tinerilor «Lumina lumii» pe care o editam în perioada aceea. Iata un extract:

«Pastorii, sunt pastori responsabili de „turma”». Datoria pastorului este de a trai în mijlocul turmei, sa o hraneasca, sa o protejeze si daca este nevoie chiar sa-si sacrifice viata pentru ea. Cuvântul – cheie al pastorului este «ALIPITI-VA de Domnul!» (Fapte 11:23)

Cuvântul – cheie al evanghelistului este «VENITI la Domnul!» Este necesar pentru suflete nu numai de a veni la Isus, ci de a se alipi de El. Multe întoarceri în lume, ale crestinilor pot fi prevenite de catre un pastor talentat si credincios.»

Când apostolul Pavel a debarcat la Milet, pe tarmul turcesc, «a trimis la Efes si a chemat pe PREZBITERII BISERICII.» (Fapte 20:17)

Aceasta nu înseamna ca Pavel a chemat pe «cei în vârstă», după înțelesul cuvântului grec. Acest cuvânt are cu totul alt sens când este vorba despre exersarea unei responsabilități spirituale.

Pe când vorbea cu ei, Pavel le-a spus:

«Luati seama, dar, la voi însiva și la toata turma peste care v-a pus Duhul Sfânt EPISCOPI, ca sa pastoriti Biserica Domnului pe care a câștigat-o cu Însusi sângele Său.» (Fapte 20:28)

A fi «**prezbiter al Bisericii**», sau «**episcop al turmei**», ne permite sa înțelegem ca nu exista o pozitie ierarhica și nici un sistem religios, deoarece sunt multi care pot sa se numeasca totodata prezbiteri și episcopi. Aceste doua cuvinte corespund aceleiasi functii. Ele sunt egale.

Biserica, are radacinile în poporul evreu. E bine sa stim ca la evrei, cuvântul «prezbiter (bătrân)» desemna seful familiei sau al unei comunități și el reprezenta poporul la fel de bine în afacerile religioase cât și în afacerile sociale.

«Du-te, strânge pe bătrânii lui Israel și spune-le ...» (Exod 3:16; Lev.17:5, 4:15; Luca 22:66)

Biserica primitiva a împrumutat organizarea de la poporul evreu.

Cuvântul «bătrân» vine din grecul «presbus», de unde se trag cuvintele «preot» și «prezbiter».

Cuvântul «episcop» care corespunde aceleiasi responsabilități provine din grecescul «episcopos», împrumutat din greaca profana (cea lumească) și înseamna «acela care vegheaza, care observa, protector, paznic». Astazi, pentru a desemna aceiasi functie folosim alte cuvinte ca: pastor, conducator spiritual, slujitor al lui Dumnezeu.

De-a lungul istoriei poporului evreu, sinagogile din Israel precum și cele din afara (diaspora) aveau între șapte și nouă bătrâni în conducerea Bisericii.

Apostolul Pavel era evreu, din semintia lui Beniamin, fiu de fariseu și el fiind deasemenea fariseu. (Filipeni 3:5; Fapte 23:8) El avea deci cunostinta despre legile și obiceiurile poporului său.

El a numit «bătrâni» (prezbiteri) în fiecare biserica, urmând modelul sinagogii. (Fapte 14:23) Deasemenea, Pavel a încredintat aceasta misiune lui Tit, pentru a pune prezbiteri (bătrâni) în fiecare cetate din insula Creta. (Tit 1:5)

Slujbele sunt date «pentru zidirea trupului lui Hristos», pentru a forma «UN TRUP BINE ÎNCHEGAT SI STRÂNS LEGAT.» (Efeseni 4:12-16)

În Biserica, calitatea vietii spirituale, are de departe prioritate asupra formei de organizare. Structurile, cât ar fi ele de perfecte, nu sunt decât un ansamblu de oase, daca viata spirituala nu circula în el.

Prezbiterilor, li s-au dat slujbe care sa contribuie la mentinerea si dezvoltarea vietii spirituale în biserici. Este usor de înteles ca o adunare de 30 de membrii nu functioneaza la fel ca una de 3.000 de membrii. La Biserica pentecostala Filadelfia din Stockholm (Suedia), unde am avut placerea sa fiu invitat de mai multe ori de catre întemeietorul bisericii, pastorul Pethrus si urmasii lui, conducerea spirituala era asigurata de pastorul principal ajutat de aproape 50 prezbiteri (batrâni).

Yungi Cho, pastorul corean, conduce o biserica la Seul de 80.000 de membrii si are peste 100 de prezbiteri.

Daca este un singur prezbiter sau o multime, dupa numarul membrilor, toti prezbiterii sunt pastori carora le sunt adresate recomandarile apostolului Petru:

«Sfatuiesc pe PREZBITERII dintre voi, eu care sunt UN PREZBITER CA SI EI, un martor al patimilor lui Hristos si partas al slavei care va fi descoperita:

pastoriti turma lui Dumnezeu care este SUB PAZA VOASTRA, nu de sila, ci de buna voie, ... facându-va PILDE TURMEI.

Si când Se va arata PASTORUL CEL MARE, veti capata cununa care nu se poate vesteji, a slavei.» (1Petru 5:1-4)

În limba greaca, cuvântul pastor se spune «poïmen», care literar înseamna «pazitor al turmei». Acest cuvânt îl gasim si în Efeseni 4:11.

În consecinta, pastorii sunt «pazitori ai turmei însarcinati sa hraneasca spiritual turma (oile). Nu a spus oare Isus, lui Petru?:

«Paște mieluseii Mei, paște oitele Mele, paște oile Mele.» (Ioan 21:15-17)

Toate turmele apartin lui Isus, Pastorul cel Bun si Atotputernic. El a spus:

«Oile Mele asculta glasul Meu; Eu le cunosc, si ele vin dupa Mine ...» (Ioan 10:27)

În 1Corinteni 12:28 este scris:

«Dumnezeu a rânduit în biserica, ... pe cei ce au darul CÂRMUIRILOR.»

Sensul literar al cuvântului «cârmuire» este în limba greaca «a conduce, a governa). Aceasta functie corespunde celei mentionate în Romani 12:8 :

«Cine CÂRMUIESTE, sa cârmuiasca cu râvna.» Am putea spune astfel «cel ce conduce, acela care este în fruntea ... »»

Dumnezeu este un dumnezeu al orânduielii (1Corint. 14:33) si este usor de înteles ca este o autoritate, nu dominatoare ci spirituala, pentru ca trupul sa fie bine închegat si strâns legat. (Efeseni 4:16)

Iacov, fratele Domnului Isus era prezbiter în conducerea bisericii din Ierusalim. «Toti prezbiterii s-au adunat acolo» pentru a-l întâlni pe Pavel. (Fapte 21:18)

Aceasta biserică avea în acel moment câteva mii de evrei care au crezut în Isus ca Mesia și Mântuitor. (Fapte 21:20)

Biserica trebuie zidită și condusă nu cu practici străine învățăturilor biblice, ci să reflecte modelul Noului Testament. Dacă funcțiile sunt diferite, noi toți suntem egali înaintea Mântuitorului nostru, care a spus ucenicilor Săi:

«Unul singur este Învățătorul vostru: Hristos, și VOI TOTI SUNTETI FRATI.» (Matei 23:8)

ÎNVĂȚĂTORII

Cuvântul grec «didaskalous», tradus prin «învățător», înseamnă literar: «CEI CARE ÎNVĂȚĂ.»

Învățătura nu trebuie să lipsească din conduita spirituală a unei biserici. De aceea, apostolul Pavel a cerut ca episcopii sau batrânii (adică pastorii) să fie «în stare să învețe pe alții.» (1 Timotei 3:2)

El a precizat în scrisoarea sa către Timotei că anumiți prezbiteri «cârmuiesc» și că alții «ostenesc cu propovăduirea și cu învățătura.» (1 Timotei 5:17)

Cu toate că pastorul trebuie să fie apt pentru a învăța, slujba de învățător poate să constituie o activitate particulară. Aceasta e confirmată prin faptul că în Antiohia existau «învățători» (Fapte 13:1) și este scris că «Dumnezeu a rânduit în biserică ... învățători.» (1 Corint. 12:28)

Acela care a primit de la Dumnezeu calificarea de a învăța adevărurile Bibliei este îndemnat să «se țină de slujba lui.» (Romani 12:7)

În Biserica care aparține lui Isus Hristos, sunt felurite slujbe (diaconon), dar același Domn. (1 Corint. 12:5)

Acelora care exersează o slujbă, Biblia le spune:

«Ia seama să împlinesti bine slujba PE CARE AI PRIMIT-O.» (Coloseni 4:17)

«ÎMPLINEȘTE-ȚI BINE SLUJBA.» (2 Timotei 4:5)

**«DACA
AS MAI CAUTA
SA PLAC
OAMENILOR,
N-AS FI
ROBUL
LUI
ISUS HRISTOS.»**

(Galateni 1:10)

**EXISTA DIVERSE
TERENURI DE LUCRU,
PENTRU TOTI**

Biserica este un trup viu unde fiecare poate si trebuie sa slujeasca lui Hristos. Se poate compara cu un stup de albine, unde fiecare are partea sa de activitate. Nu toti crestinii sunt chemati în «slujba Cuvântului», ci fiecare este chemat SA SLUJEASCA PE HRISTOS, slujind «altora dupa darul pe care l-a primit.» (1Petru 4:10)

În anul 1963, Donald GEE mi-a trimis un articol dedicat tinerilor, în care, printre altele, el dadea urmatoarele sfaturi:

«Faceti bilanul propriilor posibilitati de lucru, meditând la pilda talantilor

(Matei 25:14-30). Întrebați-va de ceea ce ați fi capabili să faceți. Ați putea să fiți învățatori? Aveți vreun talent în domeniul muzical? Puteți să vorbiți cu ușurință? Sunteți talentați la scris, sau pentru a învăța o limbă străină? Sau mai bine, sunteți talentați în domeniul lucrului manual?

Și, dacă nu aveți niciun talent particular, întrebați-va ce v-ar place să faceți, spre ce fel de slujbă va trage inima. Amintiți-va că **DOMNUL ISUS VA VREA, PE VOI, ÎN ÎNTREGIME**. Consacrarea înseamnă a ne da Lui, așa cum suntem fără nici o rezervă. El este acela care ne va îmbrăca cu puterea Sa prin Duhul Sfânt.

Să aveți o viziune largă, luând în considerare multimea slujbelor creștine.

Nu faceți greșea atât de comună de a considera această slujbă dintr-un singur unghi de vedere al pastoratului sau al evanghelizării.

Aceste două forme de slujbă sunt mai speciale și poate că nu vă sunt potrivite. Dar, totodată, puteți să fiți la fel de consacrați în alte domenii. Orice ar fi, concepția voastră de slujire creștină nu trebuie să fie limitată sau stereotipă după modelul altora. Amintiți-va, că noi suntem chemați **SA SLUJIM DOMNULUI**, în domeniul cel mai neînsemnat al vieții de zi cu zi.

Printre elementele cele mai constructive din sânul familiei și naturii, trebuie considerate mamele cu adevărat consacrate, a căror slujbă consistă în a conduce casa lor proprie, cu credință, în armonie, zi de zi.

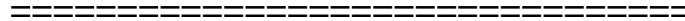
Este natural să fim atrași de senzational, de îndepărtatele jungle din Peru sau Noua Guinee.

Dar, satisfacția profundă a inimii se găsește doar în împlinirea voinței lui Dumnezeu, oricare ar fi ea.

Totți creștinii ar trebui să simtă chemarea divină. Aceasta implică cererea către Duhul Sfânt de a ne calauzi.

CHEMAREA PENTRU A SLUJI LUI ISUS HRISTOS

Clément LE COSSEC

SFÂNTA CHEMARE LA SLUJBA

«Prin credinta Avraam, CÂND A FOST CHEMAT sa plece dintr-un loc pe care avea sa-l ia ca mostenire ...» (Evrei 11:8)

Vocatia este chemarea lui Dumnezeu cu un scop bine determinat.

Avraam a ascultat de Dumnezeu si a plecat spre Tara Fagaduita, imediat ce Dumnezeu i-a spus:

«Iesi din tara ta, din rudenia ta si din casa tatalui tau si vino în tara pe care ti-o voi arata.» (Geneza 12:1)

El s-a sprijinit pe ceea ce i-a spus Dumnezeu. Avraam a avut credinta in Cuvântul lui Dumnezeu si s-a pus în miscare cu convingere, încredere si cu seriozitate.

«Cine este CHEMAT LA O SLUJBA sa se tina de slujba lui.» (Rom. 12:7)

Noi, nu suntem toti chemati sa auzim ca si Avraam vocea lui Dumnezeu. Chemarea lui Hristos, pentru a-L sluji, nu este experimentata de fiecare de aceiasi maniera.

Aceasta se poate manifesta printr-o dorinta, o râvna:

«Daca RÂVNESTE cineva sa fie episcop, doreste un lucru bun» (1Timotei 3:1), printr-o adâncă dorinta de a face ceva pentru Dumnezeu. Uneori, aceasta se poate traduce printr-un foc interior, animat de Duhul Sfânt, si arzator pâna la punctul de a depasi toate obstacolele.

Circumstanțe voite de Dumnezeu, sau un cuvânt profetic, pot să confirme o chemare interioară, sau să precizeze o chemare particulară pentru o anumită misiune, cum a fost cazul lui Barnaba și al lui Saul (Pavel). Duhul Sfânt a zis într-o adunare de rugăciune:

«Puneți-Mi deoparte pe Barnaba și Saul.» (Fapte 13:2)

Alta dată, Dumnezeu a chemat pe apostolul Pavel pentru a-l trimite în Grecia, dându-i vedenia unui macedonian care i-a spus:

«Treci în Macedonia și ajută-ne!» (Fapte 16:9)

Pavel a vorbit colaboratorilor săi, și toți au fost de acord că Domnul era Cel ce îl chema pentru a anunța Evanghelia. (Fapte 16:10) A face cunoscut fratilor experimentați în credința vedeniile noastre, este o atitudine înțeleaptă.

Este indispensabil de a avea o convingere interioară de neclintit pentru a rezista în slujba atunci când vor veni timpuri întunecate, lupte grele, descurajare, sau tentația abandonării.

«Care este deci robul credincios și înțelept pe care l-a **PUS** stăpânul său peste ceata slugilor sale?» (Matei 24:45)

«Isus a chemat la El pe cine a vrut, și ei au venit la El. **A RÂNDUIT** dintre ei doisprezece.» (Marcu 3:13-14)

«Dumnezeu **A RÂNDUIT** în Biserică, întâi, apostoli ...» (1Corinteni 12:28)

«Luati seama, dar, la voi înșiva și la toată turma peste care v-a **PUS** Duhul Sfânt episcopi.» (Fapte 20:28)

În două rânduri a scris apostolul Pavel lui Timotei:

«Propovăduitorul ... am fost **PUS** eu.» (1Timotei 2:7 și 2Timotei 1:11)

Faptul de a avea convingerea că avem chemare de la Dumnezeu, nu exclude necesitatea de a avea aprobarea fratilor care au fost rânduiți cu noi.

Apostolul Pavel, înșasi, cu toate descoperirile pe care le-a primit de la Dumnezeu, s-a dus la Ierusalim să se întâlnească cu primii apostoli:

«Le-am arătat Evanghelia pe care o propovăduiesc eu între Neamuri, îndeosebi celor mai cu vază, ca nu cumva să alerg sau să fi alergat în zadar.» (Galateni 2:2)

APTITUDINILE (DARURILE)

Prin faptul de a dori sa slujim lui Hristos nu înseamna totodata sa facem orice si oricum.

Chemarea pentru o anumita sarcina trebuie sa fie potrivita cu darul natural, duhovnicesc si câteodata supranatural posedat sau câstigat.

Timotei, a carui mama era evreica si tata grec, era membru al bisericii din Listra, Asia Mica. Toti fratii marturiseau bine despre el si Pavel a judecat ca este bine sa-l ia cu el.

Asa se întâmpla câteodata când chemarea lui Dumnezeu se face prin intermediul unui frate cu mai multa experienta. La fel a fost propria mea experienta, la vârsta de 19 ani.

Apostolul Pavel l-a introdus în slujba pe Timotei dându-i o buna pregatire biblica, adresându-i scrisori pentru a-l sfatui si încuraja. În a doua sa epistola, el îi face urmatoarea recomandare:

«Ce-ai auzit de la mine, în fața multor martori, încredinteaza la oameni de încredere, care sa fie ÎN STARE sa învete si pe altii.» (2Timotei 2:2)

În slujba lui Hristos, exista trei feluri de aptitudini (daruri): naturale, duhovnicesci, supranaturale.

1 – Darurile naturale

Exista unii care sunt talentati din natura pentru muzica si cântat, altii pentru lucru manual sau intelectual. Toate aceste daruri puse în slujba lui Dumnezeu sunt felurite si nu trebuie neglijate.

Apostolul Pavel sfatuia pe Timotei, colaboratorul său, sa persevereze în citirea Cuvântului (1Timotei 4:13). Putem sa fim fara instruire (fara scoala) ca anumiti apostoli (Fapte 4:13), sau învatati, cum a fost apostolul Pavel (Fapte 22:3), dar înca este cu putinta de a ne mari cunostintele pentru a fi din ce în ce mai capabili, pentru a sluji mai bine.

2 – Darurile duhovnicesci

Dumnezeu nu ne cere sa devenim savanti, ci de a adauga la aptitudinile noastre naturale, spiritualitatea.

«Vorbim despre ele (lucrurile care ni le-a dat Dumnezeu) nu cu vorbiri învățate de la înțelepciunea omenească, ci cu vorbiri învățate de la Duhul Sfânt, întrebuintând o vorbire duhovnicească pentru lucrurile duhovnicești.» (1Corinteni 2:13)

3 – Darurile supranaturale

Ele nu se capătă pe bancile liceelor sau a facultăților, nici chiar a scolii teologice, nici pe bancile scolii biblice. Ele sunt date prin Duhul Sfânt.

Duhul Sfânt este acela ce acordă darurile pentru folosirea comună:

«Fiecaruia i se da arătarea Duhului spre folosul altora.» (1Corinteni 12:7)

Biblia ne îndeamnă să le dorim cu ardoare:

«Umblați după darurile duhovnicești.» (1Corinteni 14:1)

«Umblați, dar, după darurile cele mai bune.» (1Corinteni 12:31)

FEMEILE ÎN SLUJBA LUI ISUS HRISTOS

«Apoi ea a început SĂ LE SLUJEASCA.» (Marcu 1:31)

Cât este de frumoasă această simplă frază! Imediat, după ce a fost vindecată, soacra lui Petru care era culcată având friguri, s-a ridicat și a început să-L slujească pe Isus și pe ucenicii Săi.

Femeile nu sunt excluse de la slujbă. Dacă ele nu au voie să se ridice mai presus decât bărbații (1Timotei 2:12) și dacă ele nu sunt incluse pe lista slujbelor bisericesti, este foarte important de știut că nu doar bărbații slujeau lui Hristos. Scriptura menționează prezenta mai multor femei în slujba lui Isus.

Isus a dat bărbaților rolul principal și El a ales 12 BARBĂȚI pentru a fi apostoli. Totuși, în slujba Lui erau și femei care au fost vindecate de felurite boli sau eliberate de dureri rele precum și femei cu renume și bogate:

«Cei doisprezece erau cu El; și mai erau și NISTE FEMEI, care fuseseră tamaduite de dureri rele și de boli; MARIA, zisa Magdalena, din care ieseșera șapte draci, IOANA, nevasta lui Cuza, ispravnicul lui Irod, SUSANA și MULTE ALTELE, care-L ajutau cu ce aveau.» (Luca 8:1-3)

Femeile slujeau Domnului participând material la lucrarea Sa. Erau deasemenea si «diaconite» (slujitoare) printre care Fivi din Biserica din Chencrea, despre care Pavel a spus:

«Fivi, sora noastra care este DIACONITA a Bisericii ... si ea s-a aratat de ajutor multora si îndeosebi mie.» (Romani 16:1-2)

SLUJIREA PRIN MARTURIE

– «Veniti de vedeti un Om care mi-a spus tot ce am facut; nu cumva este acesta Hristosul?» (Ioan 4:29)

Femeia care a marturisit oamenilor din cetatea Sihar despre prezenta lui Isus, era samariteana.

Apostolii erau plecati sa cumpere de mâncare. În timpul acesta, asezat pe marginea fântânii lui Iacov, Isus vorbea cu aceasta femeie care venise sa scoata apa.

Cu scopul de a o conduce pe culmile spirituale ale credintei, Isus a început conversatia cerându-i apa. (Ioan 4:7-27)

Dupa discutia cu Isus, femeia a lasat galeata lângă fântâna si bucuroasa ca L-a întâlnit pe Mesia, s-a întors în cetate CA SA MARTURISEASCA OAMENILOR si sa-i convinga sa vina sa-L vada. Multi au crezut în Isus «din pricina MARTURIEI femeii.» (Ioan 4:39)

A marturisi, a spune cine ESTE Hristos si ceea ce A FACUT El, nu este un monopol rezervat barbatilor. Acest privilegiu apartine tuturor crestinilor.

Daca nu sunteti chemati sa împliniti o slujba oarecare, puteti oricând sa câstigati suflete, unul dupa altul. O doica de copii a câstigat pentru Domnul pe marele filantrop englez, lordul Shaftesbury. Pe când se ocupa de treburile casnice, la fel ca micuta servitoare din casa lui Naaman, ea a înteles ca avea si obligatii spirituale. Nu, desigur, ea nu putea sa fie pastor a unei biserici, dar ea poate sa vorbeasca despre dragostea Domnului Isus micutului care era pe atunci lordul Shaftesbury.

Astfel, o micuta si umila doica a câstigat pentru Salvatorul pe unul dintre cei mai mari eroi ai crestinismului englez.

– «Si-Mi veti fi martori», spune Isus ucenicilor Săi. (Fapte 1:8)
Cuvântul «martor» este citat de 175 de ori în Noul Testament.

O sora în Hristos, puțin timida pentru a merge sa marturiseasca pe Isus vecinilor ei, a avut ideea sa le scrie o scrisoare în care ea spune cu simplitate ceea ce a facut Isus pentru ea, explicându-le cum a schimbat Isus viata ei făcându-o fericita si deasemenea cum a fost vindecata prin punerea mâinilor unui pastor. Ea a terminat scrisoarea invitându-i sa vina la adunarea de evanghelizare, unde va fi bucuroasa sa-i întâlneasca. Si alte suflete pot fi câstigate pentru Domnul, prin acest mijloc.

Astazi, este usor de imprimat astfel de scrisori în mai multe exemplare si pot fi puse în cutiile postale din cartierul vostru. Si acesta este un mod pentru a sluji lui Isus Hristos.

SLUJIREA PRIN PRIMIREA DE OASPETI

– «O FEMEIE, numita MARTA, l-a primit în casa ei.» (Luca 10:38)
Ea stia ca pentru a-L primi pe Isus si pe cei 12 apostoli va avea mult de lucru. Totusi, s-a pus pe treaba. Ea este agitata si îngrijorata pentru a le face o buna primire. În tot acest timp, MARIA, sora ei, sta la picioarele lui Isus pentru a asculta învatatura Sa.

Vazând aceasta, Marta se plânge lui Isus si-I spune:

- «Sora mea m-a lasat SA SLUJESC singura.»
Drept raspuns, Isus i-a spus:
- «Maria si-a ales PARTEA CEA BUNA.» (Luca 10:40-42)

Aceasta remarca a lui Isus nu da o valoare mai mica muncii Martei, caci cu siguranta ca Maria i-ar fi venit apoi în ajutor, dar aceasta este o lectie pentru noi, ca sa învatam sa dam prioritate spiritualului, Cuvântului lui Dumnezeu, exersând totodata ospitalitatea.

Pentru a marturisi cu convingere despre Isus, este nevoie sa ne plecam la picioarele Lui, sa învatam sa-L ascultam, si aceasta ne va pazi sa spunem ceea ce n-ar trebui sa spunem (1 Timotei 5:13) si ne va ajuta sa pastram un bun echilibru între responsabilitatile materiale si îndatoririle spirituale si viceversa.

În cursul calatoriilor lor misionare, apostolul Pavel cu prorocul Silas si cu Timotei s-au oprit în cetatea Filipi, din Grecia. Când au iesit afara din cetate au ajuns

la marginea unui râu unde credeau ca este un loc de rugaciune. Aici se aflau adunate **NISTE FEMEI CARE SE RUGAU ÎMPREUNA** – adeseori femeile sunt mai fidele la adunarile de rugaciune decât barbatii ! - Printre aceste femei, era una numita **LIDIA**, vânzatoare de purpura.

Biblia spune:

Domnul i-a deschis inima si a fost botezata ea si familia ei, apoi ea a adresat apostolului Pavel si însoțitorilor sai, insistenta invitatie :

«Daca ma socotiti credincioasa Domnului, **INTRATI SI RAMÂNETI ÎN CASA MEA.**» (Fapte 16:13-15)

Ce frumos exemplu! Femei care se roaga, cu frica de Domnul si care asculta pe trimisii lui Dumnezeu. Si, ce ospitalitate din partea Lidiei care a primit pe slujitorii lui Dumnezeu!

Când familia este creștina, e minunat sa vezi sotul si sotia slujind Domnului împreuna, cum a fost cazul Priscilei si a lui Acuila. Pavel îi numea pe amândoi «tovarasii mei de lucru în Hristos Isus.» (Romani 16:3) Ei l-au primit pe apostolul Pavel la ei si si-au deschis casa pentru a primi biserica locala. (Fapte 18:1-3)

Când a venit la Reims un pastor din Normandia pentru a deschide o biserica evanghelica, parintii mei i-au gazduit pe el si pe sotia lui. Timp de o luna, mama mea s-a dedicat sa-i hraneasca si sa le ofere cea mai buna ospitalitate. Servind pe acest pastor, ea l-a slujit pe Domnul.

SLUJIREA PRIN RUGACIUNE

Rugaciunea, nu este deasemenea, o maniera de a sluji Domnului? Un frumos exemplu ne este dat în Biblie; este acela al ANEI, prorocita:

«Ea era foarte înaintata în vârsta ... în vârsta de 84 de ani, ANA nu se departa de Templu si zi si noapte **SLUJEA LUI DUMNEZEU** cu post si **RUGACIUNI** Ea **VORBEA** «DESPRE ISUS tuturor celor ce asteptau mântuirea Ierusalimului.» (Luca

2:36-38)

La vârsta de 84 de ani, EA SLUJEA LUI DUMNEZEU ÎN RUGACIUNE ! si EA VORBEA DESPRE ISUS !

A se ruga si a vorbi despre Isus altora, nu este aceasta o slujire nobila?

Pe timpul lui Isus, în sinagogi si în Templu, femeile erau de obicei separate de barbati, dar dupa înaltarea lui Isus, BARBATI si FEMEI s-au adunat împreuna, în camera de sus la Ierusalim, pentru a se ruga.

«Toti (apostolii) staruiau cu un cuget ÎN RUGACIUNI si ÎN CERERI ÎMPREUNA CU FEMEILE SI CU MARIA, mama lui Isus, si cu fratii Lui.» (Fapte 1:14)

La Cincizecime, Duhul Sfânt s-a pus si peste femei si ele au fost umplute cu Duh Sfânt si au început sa vorbeasca în limbi cum le dadea Duhul sa vorbeasca. Pentru ele, s-a împlinit prorocia lui Ioel:

«În zilele de pe urma, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice faptura; feciorii vostri si fetele voastre vor proroci Da, chiar si peste robii Mei si PESTE ROABELE MELE voi turna, în zilele acelea, din Duhul Meu si vor proroci.» (Fapte 2:1-18)

Din ziua aceea, a Cincizecimii, femeile au un rol activ în Biserica care apartine lui Isus Hristos. Ele pot SA SE ROAGE si SA PROROCEASCA. (1Corinteni 11:5) Prorocind, ele zidesc, îndeamna, consoleaza si învata Biserica. (1Corinteni 14:5 si 31) Evanghelistul Filip «avea patru fete fecioare care proceau.» (Fapte 21:8-9)

SLUJIREA PRIN FAPTE BUNE

«Femeile sa se roage ... cu FAPTE BUNE, cum se cuvine FEMEILOR CARE SPUN CA SUNT EVLAVIOASE.» (1Timotei 2:9-10)

Pe când Isus se gasea în Betania, în casa lui Simon, leprosul, pe care cu siguranta ca l-a vindecat, o femeie s-a apropiat de El. Ea a turnat pe capul lui Isus un parfum foarte scump continut într-un vas de alabastru. Ucenicilor le-a fost necaz. Isus vazând aceasta le-a zis:

«De ce faceti suparare femeii? EA A FACUT UN LUCRU FRUMOS fața de Mine. ... Oriunde va fi propovaduita Evanghelia aceasta, în toata lumea, se va spune si ce a facut femeia aceasta, spre pomenirea ei.» (Matei 26:6-13)

Domnul cunoaste intentiile inimii si estimeaza la adevarata valoare faptele bune facute pentru El. El va spune, chiar:

«Oricine va da de baut numai un pahar cu apa rece unuia din acesti micuti, în numele unui ucenic, adevarat va spun ca nu-si va pierde rasplata.» (Matei 10:42)

A SLUJI, LUCRÂND PENTRU EVANGHELIE

Cum sa nu fim plini de admiratie pentru femeile care din Galilea si pâna la Calvar au urmat pe Isus? Este scris în Scriptura ca în momentul agoniei si a mortii Domnului, «acolo erau si MULTE FEMEI, care priveau de departe; Ele urmasera pe Isus din Galilea, CA SA-I SLUJEASCA.» (Matei 27:55)

Femeile au participat la punerea Sa în mormânt, pregatind miresmele. Ele au avut nevoie de mult curaj pentru A SLUJI PE ISUS la Ierusalim, într-un climat de ostilitate si de suferinta.

Apostolul Pavel a stiut sa puna în valoare devotamentul surorilor care l-au ajutat în apostolat, si a scris:

«Îndemn pe Evodia si îndemn pe Sintichia sa fie cu un gând în Domnul (Ele) AU LUCRAT ÎMPREUNA CU MINE PENTRU EVANGHELIE, cu Clement si cu ceilalti tovarasi de lucru ai mei» (Filipeni 4:2-3)

«Spuneti sanatate Persidei preaiubita, care S-A OSTENIT MULT PENTRU DOMNUL.» (Romani 16:12)

Surorile si fratii UNITI în aceasta lucrare pentru Evanghelia, fiecare în lucrul său, aceasta este adevarata față a Bisericii în slujirea lui Hristos.

Femeile pot sa lucreze pentru Evanghelia prin mai multe feluri, cum am vazut: prin marturie, rugaciune, prorocind, primind oaspeti, prin ajutorare, Dar nu vreau sa trec cu vederea rolul femeii ca mama, alaturi de copii.

Eu, datorez mult îndrumatoarei mele de la scoala duminicala, domnisoara

Biolley, care cu toate ca avea 80 de ani, îndruma copiii de la scoala duminicala. Ea m-a ajutat prin sfaturile ei înțelepte, spre orientarea chemarii mele. Datoroz mult, deasemenea, mamei mele care a fost o buna crestina si mi-a marcat adolescenta prin evlavie ei. Aceasta, ma face sa ma gândesc la Timotei, caruia apostolul Pavel îi aminteste de bunica sa Lois si de mama sa Eunice, careia îi datora împlinirea într-o «CREDINTA NEPREFACUTA». (2Timotei 1:5)

Ca fiecare sora în Isus Hristos, chemata sa lucreze pentru Evanghelie, sa poata spune ca Maria, mama lui Isus:

«IATA, ROABA DOMNULUI !» (Luca 1:38)

CUM SA SLUJIM LUI HRISTOS ?

CALITATILE SPIRITUALE NECESARE

Felul în care facem, ceea ce trebuie sa facem, este la fel de important ca si ceea ce facem.

– **Entuziasmul**

La vârsta de 16 ani, pe când eram elev la scoala profesionala de comerț din orasul Reims, când reveneam de la scoala scoteam cartile si caietele din geanta si o

umpleam cu Bibliei Noul Testament pe care le vindeam din usa în usa fara niciun beneficiu, doar cu scopul de a raspândi Cuvântul lui Dumnezeu. Apoi, în 1939, puțin înainte de declaratia de razboi, pe când s-a gasit un local, pe strada Vesle, pentru anuntarea Evangheliei, am împrastiat mii de invitatii pe la case. Nimeni nu m-a îndemnat, nimeni nu m-a obligat sa o fac. Am dorit-o eu, în entuziasmul meu de tânar crestin ca sa fac ceva pentru Hristos. Nu trebuie oprit entuziasmul acelora care doresc sa-L slujeasca pe Isus. Trebuie vegheat pentru a nu stinge focul primei dragoste, de a nu taia elanul credintei.

«Este mai bine sa avem o credinta prea mare, decât insuficienta!», mi-a spus odata pastorul Saillens.

Dar, entuziasmul nu trebuie sa ne împinga la exces de zel în detrimentul lucrarii lui Dumnezeu. De aceea este bine sa ascultam sfaturile conducatorilor spirituali experimentati.

– **Disponibilitatea**

A-L sluji pe Hristos necesita o totala consacrare a vietii noastre. A fi în slujba lui Isus înseamna a fi disponibil pentru a merge acolo unde vrea El sa mergem, de a face ceea ce vrea El sa facem.

Aceasta ne costa uneori, caci avem obiceiurile noastre, legaturile familiare, ideile noastre fixe, traditiile noastre, temerile noastre.

Pentru a-L sluji pe Hristos si a face VOIA SA, trebuie sa fim pregatiti sa ne sacrificam.

– **Umilitatea**

Ea este o principala distinctie a bunului slujitor. Domnul a insistat asupra acestui punct, deoarece inima omului are tendinta sa se îngâmfe.

Isus, Însusi, s-a dat exemplu ca model ucenicilor Săi:

«Sunt în mijlocul vostru ca cel ce slujeste la masa», le-a spus El. (Luca 22:27)

Si totusi, El este STAPÂNUL! Si El, Stapânul (Învatatorul) s-a umilit, s-a dezbracat pe Sine pâna acolo ca «a luat un chip de rob.» (Filipeni 2:7)

Isus a spus: «Ucenicul nu este mai presus de învatatorul său.» (Matei 10:24)
Crestinul trebuie sa se asemene cu El.

Acela care slujeste, indiferent de slujba pe care o face sau a primit-o, nu trebuie niciodata sa uite ca este crestin, adica:

UN PACATOS MÂNTUIT PRIN HAR

«Oricare va vrea sa fie mai mare între voi, sa fie slujitorul vostru», spune Isus apostolilor Săi. (Marcu 10:43)

Iata câteva sfaturi ale pastorului Ove Falg, în legatura cu umilitatea:

«Nimic nu este mai dulce, mai agreabil si mai ziditor ca aceea de a se gasi în compania slujitorilor si slujitoarelor lui Dumnezeu, a caror umilitate este cunoscuta în tot si peste tot, în cuvintele lor si în comportamentul lor.

Este interesant de vazut care era situatia si starea de spirit sub vechiul legamânt care punea în evidenta oamenii pe care Dumnezeu i-a ales în slujba Sa:

Despre **MOISE**, se spune:

«Moise însa era un om foarte blând, mai blând decât orice om de pe fata pamântului.» (Numerii 12:3)

Si când Dumnezeu i s-a aratat pentru a-l însarcina sa conduca poporul Său, el a acceptat cu teama aceasta sarcina. Moise a cerut lui Dumnezeu sa trimita pe altcineva în locul său, fiind constient de nevrednicia si incapacitatea lui. (Exod 3:11 si 4:10)

Orice slujitor adevarat cunoaste aceasta teama si acest sentiment de nevrednicie în momentul când este chemat la slujba pentru Dumnezeu.

GHEDEON spune îngerului Domnului, care venise sa-l cheme pentru a izbavi pe Israel din mâna lui Madian:

«Familia mea este cea mai saraca din Manase, si eu sunt cel mai mic din casa tatalui meu.» (Judecatori 6:15)

Dumnezeu i-a raspuns:

«Eu voi fi cu tine.» (Judecatori 6:16)

Este deasemenea promisiunea pe care Dumnezeu a facut-o tuturor celor ce-si recunosc slabiciunea si incapacitatea în fața slujbei la care sunt chemati.

DAVID pazea cu umilinta turmele tatalui său, atunci când prorocul Samuel venise sa-l unga ca împarat. Domnul i-a spus lui Samuel:

«Omul se uita la ceea ce izbeste ochii, dar Domnul se uita la inima.» (1Samuel 16:7)

Acest exemplu ne arata ca alegerea lui Dumnezeu nu se face dupa estimatia omului si ca uneltele cele mai apte pentru slujba Domnului sunt adesea aceia care din punct de vedere social sunt cei mai nebagati în seama. (Fapte 4:13-14; 1Cor. 1:26-29) Psalmistul Asaf, în psalmul 78, scrie despre David, împaratul – pastor, prin acesti termeni:

Dumnezeu «a ales pe robul Său David si l-a luat de la staulele de oi ... ca sa pasca pe poporul Său, Iacov, si pe mostenirea Sa, Israel. Si David i-a cârmuit cu o inima neprihanita si i-a povatuit cu mâini pricepute.» (Ps. 78:70)

Nu are nici o importanta de unde ne ia Dumnezeu pentru a ne plasa într-o slujba, fie de la staulele de oi, de la o barca de pescari, de la o ferma, de la un

atelier sau dintr-un birou; ceea ce Dumnezeu asteapta de la noi este sa împlinim CU CREDINCIOSIE SI SMERENIE slujba, pâna la capat. (1Corinteni 4:1-5)

Sa ne pazim de mândrie. Biblia spune:

«Mândria merge înaintea pieirii si trufia merge înaintea caderii.» (Prov. 16:18)
Deci atentie !

Apostolul Pavel, care avea un tepus în carne pentru a nu se îngâmfa din cauza revelatiilor divine pe care le-a primit, spune :

«Prin harul lui Dumnezeu sunt ce sunt.» (1Corinteni 15:10)

El mai spune:

«Destoinicia noastra, ... vine de la Dumnezeu.» (2Corinteni 3:5)

Este normal sa ne bucuram de rezultatele bune obtinute prin munca noastra în slujba Stapânului. Totusi esentialul nu este ceea ce facem ci CEEA CE FACE STAPÂNUL cu noi, prin noi, folosindu-ne.

Când apostolul Pavel s-a dus la Iacov, fratele lui Isus si pastor principal al Bisericii din Ierusalim, el a povestit tuturor prezbiterilor reuniti la Iacov «CE FACUSE DUMNEZEU în mijlocul Neamurilor PRIN SLUJBA LUI.» (Fapte 21:19)

Prezbiterilor din Efes, Pavel le-a amintit purtarea sa în timpul sederii în mijlocul lor:

«Stiti cum m-am purtat cu voi în toata vremea, din ziua dintâi în care am pus piciorul pe pamântul Asiei.

AM SLUJIT DOMNULUI
CU TOATA SMERENIA.»
(Fapte 20:18-19)

Toata slava este a lui Dumnezeu si a lui Isus Hristos, chiar când avem izbânda. Sa nu uitam niciodata ca ceea ce suntem, NOI SUNTEM PRIN HARUL LUI DUMNEZEU.

Am citit undeva aceasta fabula:

«Pârâul spune într-o zi morii: Vad bine ca macinati fasole cu aceiasi placere cu care macinati grâul foarte fin. Exact, raspunde moara; rolul meu este sa macin, indiferent ce ar fi, nu are nici o importanta. DATORIA MEA ESTE SA SLUJESC STAPÂNULUI MEU si sunt la fel de folositor într-un caz sau în altul. Esentialul este sa-mi împlinesc slujba cât mai bine posibil.»

Ceea ce conteaza cu adevarat este sa facem ce ne spune Stapânul, sa facem bine si sa nu ne abatem. Isus nu ne cere altceva. (Matei 24:46)

. Bucuria

Isus a trimis 70 de ucenici în misiune, doi câte doi, în toate cetatile unde ar fi trebuit sa mearga El.

Scriptura spue:

«Cei saptezeci s-au întors PLINI DE BUCURIE si au zis: Doamne, chiar si dracii ne sunt supusi în Numele Tau.»

Isus le-a zis:

«Sa nu va bucurati de faptul ca duhurile va sunt supuse; ci bucurati-va ca numele voastre sunt scrise în ceruri.» (Luca 10:17-20)

Noi suntem bucurosi sa slujim lui Hristos, pentru ca noi suntem copiii Lui. Bucuria de a-I sluji nu este în functie de rezultat. Ea este permanenta în inima noastra.

«Sufera împreuna cu Evanghelia», spune Pavel lui Timotei. (2Timotei 1:8)
În 2Corinteni 11, apostolul Pavel enumera suferintele sale în slujba lui Dumnezeu. În ciuda acestor suferinte, el a scris filipenilor:

«Si chiar daca va trebui sa fiu turnat ca o jertfa de bautura peste jertfa si slujba credintei voastre, eu ma bucur si ma bucur cu voi toti. Tot asa si voi, bucurati-va si bucurati-va împreuna cu mine.» (Filipeni 2:17-18)

Este adevarat ca slujba pentru Hristos poate aduce uneori suferinte si persecutii. În legatura cu acest subiect este bine sa meditam textul unui psalm:

«Cei ce seamana cu lacrimi vor secera cu cântari de veselie. Cel ce umbla plângând când arunca samânta, se întoarce cu veselie când își strânge snopii.» (Ps. 126:5-6)

Cum, pastor cel bun se bucura când gaseste oaia pierduta si o aduce înapoi la staul, tot asa, spune Isus, este bucurie în cer când un pacatos se pocaieste.» (Luca 15:10)

În slujba lui Hristos, subiectele de bucurie sunt numeroase.

A sluji lui Hristos cu bucurie toata viata noastra, ce ideal maret !

Apostolul Pavel si-a exprimat consacrarea în slujba lui Hristos, prin aceste cuvinte:

«Dar eu nu tin numaidecât la viata mea, ca si cum mi-ar fi scumpa, ci vreau numai SA-MI SFÂRSESC CU BUCURIE CALEA SI SLUJBA pe care am primit-o de la Domnul Isus, ca sa vestesc Evanghelia harului lui Dumnezeu.» (Fapte 20:24)

Asa sa fie si pentru noi !

Sa slujim Domnului CU BUCURIE si cu perseverenta, pâna la glorioasa Lui venire.

PUTEREA DE A-I SLUJI LUI HRISTOS

Isus Hristos este un Stapân extraordinar. El este totodata si aspru si bun. El ne cere sa-L slujim si în acelasi timp ne propune sa ne ajute, transmitându-ne puterea necesara.

«DUCETI-VA în toata lumea si PROPOVADUITI EVANGHELIA la orice faptura», spune Isus ucenicilor Săi. (Marcu 16:15)

Aceasta este o porunca.

Iar, apoi Isus le face aceasta promisiune:

«EU SUNT CU VOI în toate zilele.» (Matei 28:20)

«Voi trimite peste voi fagaduinta Tatalui Meu.» (Luca 24:49)

«Daca Ma duc vi-L voi trimite» (pe Mângâietorul – Duhul Sfânt). (Ioan 16:7)

«VETI PRIMI O PUTERE, când Se va coborî Duhul Sfânt peste voi, si-Mi veti fi martori.» (Fapte 1:8)

Omul prin natura lui este slab. În momentul când el va fi constient de aceasta, atunci va avea nevoie de puterea pe care o comunica Duhul Sfânt.

Pentru a fi martor, avem nevoie sa fim îmbracati cu puterea care vine de sus.
(Luca 24:49)

Cu siguranta ca pentru Dumnezeu trebuie sa punem în actiune toate capacitatile noastre naturale. Totusi, sa nu uitam ca slujba noastra nu poate sa poarte roada decât în masura în care Dumnezeu lucreaza cu noi.

Aceasta era convingerea apostolului Pavel, când spune:

«Nici cel ce sadeste si nici cel ce uda nu sunt nimic; ci Dumnezeu, CARE FACE SA CREASCA.» (1Corinteni 3:7)

În plus, apostolul Pavel a dat o mai mare importanta manifestarii de Duh si de putere, mai degraba, discursurilor înduplecatoare ale înțelepciunii, pentru ca credinta noastra sa fie întemeiata pe puterea lui Dumnezeu. (1Corinteni 2:4-5)

Trebuie sa recunoastem ca nu tot timpul este usor sa slujim lui Hristos. Câteodata nu suntem înțeleși, trebuie sa facem față batjocurii si situatiilor penibile. Atunci când trebuie sa platim de la noi, sa sacrificam avutul nostru, confortul si obiceiurile noastre, aceasta pare foarte greu. Doar împreuna cu Dumnezeu aceasta este posibil si apostolul Pavel a spus-o filipenilor:

«ÎN TOTUL si PRETUTINDENI m-am deprins sa fiu sătul si flamând, sa fiu în belsug si sa fiu în lipsa. **POT TOTUL ÎN HRISTOS, CARE MA ÎNTARESTE.**» (Filipeni 4:12-13)

Pavel mai spune: «Când sunt slab, atunci sunt tare.» (2Corinteni 12:10)

El precizeaza deasemenea:

« ... Iata la ce lucrez eu si ma lupt dupa lucrarea PUTERII LUI, care lucreaza cu tarie în mine.» (Coloseni 1:29)

Fiecare trebuie sa-si împlineasca slujba «DUPA PUTEREA PE CARE I-O DA DUMNEZEU» (1Petru 4:11), caci «Dumnezeu nu ne-a dat un DUH de frica, ci DE PUTERE, de dragoste si de chibzuinta.» (2Timotei 1:7)

Iata o promisiune a Cuvântului lui Dumnezeu pentru fiecare dintre noi:

«Cei ce se încred în Domnul își înnoiesc puterea.» (Isaia 40:31)

VOM DA SOCOTEALA STAPÂNULUI

«Fiecare din noi are sa dea socoteala despre sine însusi lui Dumnezeu.»

(Romani 14:12)

Întâlnirea față în față cu Stăpânul va avea loc într-o zi. Acest moment este foarte aproape de noi. El va reveni curând pe norii cerului și ne-a recomandat să ne gasească la lucru la venirea Lui:

«Care este deci robul credincios și înțelept pe care l-a pus stăpânul său peste ceata slugilor sale, ca să le dea hrană la vremea hotărâtă? Ferice de robul acela pe care stăpânul său, la venirea lui, îl va găsi făcând așa !

Adevărat va spune că îl va pune peste toate averile sale. Dar dacă este un rob rău care zice în inima lui: „Stăpânul meu zăboveste să vină !” ... Stăpânul robului acela va veni în ziua în care el nu se aștepta și în ceasul pe care nu-l știe ... și soarta lui va fi soarta fatarnicilor ...» (Matei 24:45-51)

Stăpânul (Dumnezeu) este aspru, dar în același timp ne lasă libertatea de a alege. Pentru a avea parte la rasplata, trebuie să fim credincioși angajamentului pe care l-am făcut de a-L sluji până la revenirea Sa în slavă.

«Fiecare își va lua RASPLATA după osteneala lui.» (1Corinteni 3:8)

Pe malul unui lac din Italia se înalță un minunat palat, în mijlocul unui parc plin de verdețură, ornamentat cu frumoși arbori și o multime de flori minunate.

Un vizitator, încântat de ceea ce vedea, s-a pregătit să intre în parc, când vede venind spre el un om cu părul cărunt. Era gradinarul. Vizitatorul îl întreabă pe gradinar :

– Cui îți aparține această proprietate, cu aceste alei și aceste cosuri cu flori bine îngrijite ?

– Este a unei contese romane ! a răspuns gradinarul.

– Și ea vine des aici ?

– Ultima ei vizită datează de acum 7 ani.

Surprins de acest răspuns vizitatorul a crezut că venirea contesei nu va întârzia și întreabă din nou :

– O așteptați să vină curând ?

– Nu știu. Ea nu anunță niciodată. S-ar putea să vină astăzi !

Acest om își împlinea cu grijă și credinciosie lucrul său de gradinar și paznic al palatului.

Important este să știm, cum a spus Domnul, să ne gasească la întoarcerea Sa, făcând ceea ce ne-a poruncit.

«Încolo, ce se cere de la ispravnic, este ca fiecare să fie găsit CREDINCIOS.» (1Corinteni 4:2)

Stăpânul (Dumnezeu) ne va judeca, nu în funcție de cantitatea slujbelor făcute, ci în funcție de credinciosia noastră :

« Bine, ROB BUN ; fiindcă AI FOST CREDINCIOS în putine lucruri, primește cârmuirea a zece cetăți ...» (Luca 19:17)

RASPLATA CELOR CARE, AICI PE PAMÂNT AU SLUJIT LUI ISUS HRISTOS

Noi, Îl slujim pe Hristos pentru ca Îl iubim, ci nu pentru a avea o rasplata. Îl iubim mai mult decât chemarea noastră. A-I sluji este un har si un privilegiu, pâna la capat.

Biblia contine promisiuni despre rasplata care va fi atribuita slujitorilor si slujitoarelor care si-au pus viata în slujba lui Hristos, Împaratul împaratilor si Domnul domnilor.

Chiar, paharul de apa dat celui mai mic «nu-si va pierde rasplata», a spus Isus, în Matei 10:42.

Un tânar s-a prezentat într-o zi la unul dintre cei mai bogati comercianti din New York, ca sa ceara de lucru. A fost rugat sa treaca mâine-zi. În acea dupamasa, plimbându-se pe marele bulevard Broadway, a vazut o saraca batrâna, vânzatoare de mere cum a fost rasturnata de un minibuz. Cosul i-a cazut din mâini si merele s-au raspândit pe strada. Tânarul s-a dus spre ea, a ajutat-o sa se ridice si sa strângă merele si apoi a plecat.

A doua zi, revenind la bogatul comerciant, a fost imediat primit si a fost angajat. Mai târziu, tânarul a aflat ca patronul îl vazuse în ziua când a ajutat-o pe femeia aceea. Placut impresionat de cele vazute a decis sa-i dea postul pe care îl solicitasera înca alte 20 de persoane.

La fel, Dumnezeu vede totbinele pe care îl facem, slujba pe care o împlinim pentru a sluji lui Isus Hristos, si «fiecare își va capata lauda de la Dumnezeu.» (1Corinteni 4:5)

Celor care au înmultit talantii primiti de la Dumnezeu, El le va spune :
«Bine, rob bun si credincios ... , INTRA ÎN BUCURIA STAPÂNULUI TAU.»

(Matei 25:21)

La sfârșitul vieții sale, apostolul Pavel a făcut această confesie :

«Clipa plecării mele este aproape. M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum mă aștept CUNUNA NEPRIHĂNIRII, pe care mi-o va da, în ziua aceea, Domnul, Judecătorul cel drept și nu numai mie, ci și TUTUROR CELOR CE VOR FI IUBIT VENIREA LUI.» (2Timotei 4:6-8)

Apostolul Petru spune prezbiterilor:

«Și când se va arăta Pastorul cel mare veți capăta CUNUNA CARE NU SE POATE VESTEȚI, A SLAVEI.» (1Petru 5:4)

Isus a făcut această promisiune:

«UNDE SUNT EU,
ACOLO VA FI ȘI SLUJITORUL MEU.
Dacă Îmi slujește cineva,
Total îl va cinși.» (Ioan 12:26)

A fi acolo unde este Isus, nu este aceasta cea mai mare răsplătă ?
Și în cer, vom continua să-L SLUJIM, după cum afirmă Biblia :

**«ROBII LUI ÎI VOR SLUJI ...
EI VOR VEDEA FAȚA LUI.»
Apocalipsa 22:3-4**

A-L sluji aici pe pământ, și în vesnicie, nu este aceasta minunat ? Ce mare har !

«Fiecare își va lua
RASPLATA
după
OSTENEALA LUI.»

(1Corinteni 3:8)

**«PREAIUBITII MEI FRATI,
FITI TARI, NECLINTITI,
SPORITI TOTDEAUNA
ÎN LUCRUL DOMNULUI,
CACI STITI
CA OSTENEALA VOASTRA
ÎN DOMNUL
NU ESTE ZADARNICA.»**

(1Corinteni 15:58)

CUPRINS

A sluji pe Hristos este o cinste	1
Învatatorul	3
A fi slujitorul lui Isus Hristos	5
Chemarea apostolilor	6
Preotia	9
Slujitorii lui Isus Hristos	11
Diversele terenuri de lucru	19
Sfânta chemare la slujba	21
Aptitudinile	23
Femeile în slujba lui Isus Hristos	24
Cum sa slujim lui Isus Hristos	31

Puterea de a-I sluji lui Hristos	36
Socoteala pe care o vom da Stapânului	37
Rasplata celor ce au slujit lui Isus Hristos	39